

Η ΑΝΟΙΞΙΣ
Εἰκὼν Σ. Βάγνερ.

σέλαος, εἰς μάτην προταθὲν παρὰ τῶσων φυσιο-
διφῶν καὶ πρὸ πάντων παρὰ τῶν προσφιλῶν του
διδασκάλων, τῶν δύο μεγάλων « ψυχολόγων καὶ
φιλοσόφων » Ἑρστέδ καὶ Ἀμπέρ.

Ἡ συγκίνησις τῆς Ἰκλέας εἶχε κατευνασθῇ.
« Φοβεῖσαι λοιπόν; τὴν ἡρώτησεν ὁ φίλος της.
Τὸ ἀερόστατον εἶνε ἀσφαλές. Δὲν ὑπάρχει κ-
θόλου φόβος δυστυχήματος. Τὸ πᾶν εἶνε ὑπολε-
λογισμένον. Θὰ κατέλθωμεν μετὰ μίαν ὥραν.
Δὲν ὑπάρχει οὔτε σκιά ἀνέμου.

— « Ὁχι, ἀπήντησεν ἡ νεᾶνις, ἐνῶ ἀνταύγεια
οὐράνιος τὴν ἐφώτιζε διὰ διαφανοῦς ροδίνης λάμ-
ψεως· ἀλλ' εἶνε τὸσον παράδοξον, τὸσον ὠραῖον,
τὸσον θεῖον! . . Εἶνε τὸσον μέγα δι' ἐμὲ τὴν τό-
σον μικράν! Πρὸς στιγμὴν ἐφρικίασα... Μοὶ φαί-
νεται ὅτι σὲ ἀγαπῶ περισσότερον παρὰ ποτέ.....

Καὶ περιβάλλουσα τὸν τράχηλόν του διὰ τῶν
βραχιόνων της τὸν ἡσπάσθη περιπαθῶς σφίγ-
γουσα αὐτόν, ἐπὶ μακρόν, ἀτελευτήτως.

Τὸ μονῆρες ἀερόστατον ἐταχέιδευεν ἐν σιγῇ